

Στης ζωής τα μονοπάτια.

Νίκος Μπαζάνης.

Στης ζωής τα μονοπάτια.

Νίκος Μπαζάνης

Ιούνιος 2026.

Η παρούσα ποιητική συλλογή αποτελεί ελεύθερο ανάγνωσμα. Επιτρέπεται η ελεύθερη ψηφιακή αναπαραγωγή και διανομή της με την παράκληση να αναφέρεται πάντα ο δημιουργός.

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα.

Ο Νίκος Μπαζάνης γεννήθηκε το 1950 στην Καρδίτσα. Σπούδασε Πολιτικός Μηχανικός στο ΕΜΠ στην Αθήνα κι από το 1974 κατοικεί στη Λάρισα.

Αυτές οι τρεις πόλεις μαζί και η Μηλίνα Πηλίου είναι οι μεγάλες του αγάπες, θηλυκού γένους μεν, για τις οποίες όμως η γυναίκα του δείχνει μεγάλη κατανόηση.

Λατρεύει τους μικρούς σχολιασμούς, του αρέσει να γράφει συνοπτικά και δεν αντέχει τα συγγράμματα των 500+ σελίδων.

Περιεχόμενα.

1. Αυταπάτη.
2. Το δίκιο της διπλής ματιάς.
3. Έρωτας, ο δείπνος της πίστης.
4. Αχαρτογράφητη Ελευθερία.
5. Το τελευταίο πρώτο μου φιλί.
6. Ο στρεβλός καθρέφτης.
7. Τα σταυροδρόμια.
8. Εναντίον ή μαζί μας.
9. Ο απρόσμενος έρωτας.
10. Οι τέλειές σου ατέλειες.
11. Ο Πανδαμάτωρ χρόνος.
12. Όταν αποτυγχάνεις, ζεις.
13. Τιμή: Μια λέξη, μια ψυχή.
14. Φόβος, ο συγγνός δολοφόνος ονείρων.
15. Η ζωή κρύβεται στις μικρές απολαύσεις.
16. Οι ήρωες είναι πάντα ανυπότακτοι;
17. Το «Έχω» και το «Είμαι».
18. Νίκη είναι μόνο η κατάκτηση της ευτυχίας.

1. Αυταπάτη.

Μια τέλεια εικόνα, μια πλάνη ανυπέρβλητη,
απόρθητη απ' το χρόνο, κι απόλυτα ανέφικτη.
Είδωλο αραχνισμένο, μίλια μακριά απ' το φως,
γεννιέται σαν καθρέφτης, πορεύεται ασαφώς.

Είναι πανέμορφες οι αυταπάτες,
γιατί ελαττώματα, ποτέ δεν έχουν.
Της μοναξιάς μας μύχιες στράτες,
που την αλήθεια δεν την αντέχουν.

Ψέμα που τρέφει φρούδα ελπίδα,
κτίζοντας γύρω μας μια φυλακή,
μια διάφανη, γλυκιά αλυσίδα,
που παραλύει την ορμή.

Όσα αποδιώχνουμε μας κυνηγάνε,
όσα αποκρύβουμε, μας κυβερνάνε,
σε λάθος σχέσεις, δρόμους χαμένους,
μας θέλουν πάντα αιχμαλωτισμένους.

Κι όταν το ψέμα γίνεται πλήθος,
κι η αυταπάτη γίνεται Αρχή,
βουλιάζει η αλήθεια μες τον μύθο
και το σκοτάδι επικρατεί.

Τάματα μύρια, δίχως ψεγάδια,
λάβαρα κρύβουν, κρύα σκοτάδια.
Μας οδηγούνε σε νύχτες άσπρες,
και κοινωνίες ξελογιάστρες.

2. Το δίκιο της διπλής ματιάς.

Στον κόσμο που μας δίδαξαν «το μαύρο ή το άσπρο;»
το δίκιο ψάχνουμε σε στημένο αγώνα.
Μα η αλήθεια δεν ορίζεται μονόπλευρη εικόνα.
Αν εσύ βλέπεις το «έξι» κι εγώ βλέπω το «εννιά»,
δεν φταίει το ποιος έχει δίκιο, μα η οπτική γωνιά.

Δεν είναι μια μάχη «του ποιος θα νικήσει».
Δεν είναι το «Εγώ» που ζητά να κερδίσει,
είναι ο σεβασμός στην άποψη τ' άλλου,
μια γέφυρα πάνω από χάσμα μεγάλο.

Αν αντί για «ή» επιλέξουμε το «και»
στον διάλογο ανοίγει μια πόρτα,
που και το δίκιο σου στέκει
κι η δικιά μου αλήθεια συντρέχει.

Σε μια προσέγγιση πλέρια στο φως
η αλήθεια προβάλλει δρόμος διπλός.
Κι είμαστε όλοι κομμάτι της,
έστω κι αν μοιάζει ο κόσμος θολός.

Μα η γνώση αργεί κι η οργή μας θεριεύει,
το χέρι υψώνεται πριν η λογική φανεί.
Η τυφλή μας ορμή το δίκιο κουρσεύει
και μας σέρνει στη μάχη δίχως πώς και γιατί.

3. Έρωτας, ο Δείπνος της Πίστης.

Στο δάσος της ψυχής,
εκεί που η λογική σωπαίνει,
καραδοκεί το μανιτάρι του έρωτα,
που τον Παράδεισο τάζει
μα και το θάνατο πρεσβεύει.

Μην είναι τάχα ο έρωτας,
μια νοστιμιά απλωμένη πάνω σε κοφτερή λεπίδα;
Κι εσύ, με πίστη τυφλωμένη
απ' τη λαμπερή ομορφιά του
απλώνεις με σιγουριά το χέρι;
Διαλέγεις να εμπιστευτείς το θάμα
κι ας ξέρεις πως ίσως σ' αφανίσει;

Είναι τάχα ο έρωτας
η ηδονή που σε λυτρώνει
ή το δηλητήριο που σε κατακαίει;
Η καρδιά πάλλεται στον τρελό ρυθμό της αγωνίας,
ταλαντεύεται ανάμεσα στο «θέλω» και το «φοβάμαι».

Μα σαν αγγίζεις τα χείλη της, γεννιέται η πίστη.
Όχι επειδή είσαι σίγουρος,
μα γιατί η πείνα της αγάπης
νικάει τον τρόπο της μοίρας.

Κλείνεις τα μάτια, πνίγεις την αμφιβολία
κι εμπιστεύεσαι στη Μοίρα ν' αποφασίσει
αν θα 'σαι ένας τρελός επιζών
ή ένας εραστής του τέλους.

4. Αχαρτογράφητη Ελευθερία.

Ελευθερία,
μια χορταστική ανάσα ζωής,
αέναη καρδιάς ελπίδα,
καθημερινή διεκδίκηση της λογικής,
μπερδεμένες σκέψεις, μυριάδες μορφές και χρώματα,
άπειρες ναυαγισμένες προσδοκίες.
Πυξίδα του «είναι» και συνειδησιακή ανάγκη
δεν είναι απλό δικαίωμα μα υπαρξιακή επιλογή.

Αόρατη κι ακατάβλητη
σαν τη γεύση της αλμύρας του ωκεανού,
τη δύναμη του βράχου να στέκει ακλόνητος στο κύμα,
τη στέρια ρίζα του δέντρου, που χλευάζει την καταιγίδα,
τον φάρο που ριζώνει στον δικό σου βυθό.

Η Ελευθερία δεν είναι μοναξιά.
Μοναξιά είναι τα σκυμμένα κεφάλια,
τ' άδεια περιφρονημένα καφέ,
η ομίχλη στους λακουβιασμένους δρόμους,
η μεροληπτική ματιά, που αρνείται το μαζί.

5. Το τελευταίο, πρώτο μου φιλή.

Φανατισμένος οπαδός του σαρκικού μου πάθους,
πρέσβευα τον έρωτα, σαν στιγμιαίο λάθος.
Εμπλούτιζα συνειδητά τη λίστα
των ερωτικών μου ομήρων
σαν ένας κατά συρροή, δολοφόνος ονείρων.

Κι έπειτα πρόβαλες εσύ σαν αντανάκλαση καρδιάς,
σαν ξεχασμένη ηλιαχτίδα
που τρύπωσε δειλά απ' το σπασμένο παντζούρι,
φωτίζοντας τη μαυρισμένη μου ψυχή,
που ως τότε, δεν ήξερα πως είχα.
Κι έγινε το δωμάτιο βυθός,
γεμάτος χρώματα, που δεν είχαν όνομα
καθώς τα φιλιά σου, σαν άνεμοι,
σκόρπισαν τη στάχτη των παλιών μου «ποτέ».

Χαμένος στο λαβύρινθο του ανεύρετου φιλιού σου,
που είχε γεύση πρώτου, μ' απόσταγμα παντοτινού,
που άλλαξε τον ενθουσιασμό σε τάμα διαρκείας
κι έγινε τέλος ταξιδιού,
που τόσο με ταξίδεψε, που σαν τέλειωσε ρώτησα:
«Μπορώ να σε φιλήσω;»
Τώρα η ανάσα μου μπλέκει με τη δική σου,
σαν το έρμο βότσαλο που αντάμωσε ακτή.

6. Ο στρεβλός καθρέφτης.

Πριν καν γεννηθούμε,
προτού μας αγγίξει του ήλιου το φως,
στο νου μας, ο κόσμος φαντάζει δικός μας,
μονάκριβος πόθος, κρυφός.

Φιλοδοξίες, όνειρα, ανάγκες γονιών,
«πιστεύω» και «πρέπει» πατρίδας και θρησκείας,
σα φίδια μας ζώνουν, το νου μας στοιχειώνουν.

Τ' ορίζουμε στόχους, αξίες ζωής,
τρανές αποδείξεις, ποιοι τάχα είμαστε εμείς.

Μ' αυτά σαν σημαία αντί για τιμή,
σκληρά πολεμάμε σ' αρένα στρεβλή.
Για μας, για τους άλλους; Δεν ξέρω να πω.
Στρατιώτες θυσίας σε λάθος σκοπό.

Κι έρχονται νύχτες που δεν ξημερώνουν,
χαμένες ψυχές, που ποτέ δεν ημερώνουν.
Θύμησης μαύρες μας σπάνε κομμάτια,
εικόνες ντροπής, που πληγώνουν τα μάτια.
Και τότε μας πνίγουνε τύψεις σκληρές,
χαμένων ζωών τιμητές.

7. Τα σταυροδρόμια.

Τα φιδογουριστά μονοπάτια της ζωής,
μοιάζουν με λαβύρινθους ψυχής.
Κάποια σ' ανέφελα ουράνια σ' οδηγούν,
κι άλλα τη μαύρη μοίρα σου ποδηγετούν.

Μα σαν ζυγώσουμε μια κρίσιμη διχάλα της ζωής,
πώς τάχα ξεχωρίζουμε τον δρόμο της τιμής,
με τη ζεστή καρδιά με τη φωνή της λογικής;
Η λογική με σιγουριά, για το σωστό σε ξεκουφαίνει,
μα η ευαίσθητη καρδιά, σωπαίνει και προσμένει.

Πάγος και λάβα μέσα σου,
το σμίξιμο τρομάζει κι αισθάνεσαι χαμένος.
Ποιο τάχα είναι το δίκαιο; ρωτάς απεγνωσμένως.

Η λογική στυγνή κι εγωιστική φαντάζει τώρα
μα κι η καρδιά αν οδηγεί, μοιάζει μ' ορμή και μπόρα.
Δέξου τον εαυτό σου, η αλήθεια είναι προνόμιο,
της ψυχής σου, το βαθύ, αγνό εγκώμιο.
Χωρίς τον φόβο τιμωρίας, δίχως ελπίδα ανταμοιβής,
και δίχως δόγματα στρεβλά στο φως να πορευτείς.

Μη ζεις μες το «παλιό», που σε λυπεί,
μη ζεις στο μέλλον, που ελπίδα τάζει,
ζήσε μονάχα το παρόν που η αυγή προστάζει.

8. Εναντίον ή μαζί μας;

Βιολετί κεχριμπαρένιο,
γκρι μπαμπάκι μολυβένιο,
αδιάσπαστο κενό.
Πως φοβάμαι και κρυώνω!
Μες στις σκέψεις μου βαλτώνω,
πνίγομαι, εξασθενώ.

Να δελφίνια που πηδάνε,
παίζουνε ή κυνηγάνε;
Δες τα ψάρια τι θα πουν.
Έτσι είναι κι η ζωή μας,
εναντίον ή μαζί μας,
πάντα κατά το δοκούν.

Κάτι λάμπει εκεί στο βάθος,
είναι φάρος ή είναι βράχος;
Μιλάω, ουρλιάζω, σε ρωτώ.
Ποιοι είναι αυτοί οι μεταξύ μας;
Ειν' δικοί μας, είν' εχθροί μας;
Πως διαλέγω; Σε ρωτώ;

9. Ο απρόσμενος έρωτας.

Βαριεστημένα προχωρώ
μεσ' το απύθμενο κενό,
απεγνωσμένα αναζητώ
κάτι βαθιά μοναδικό.

Στην διψασμένη μου ψυχή,
ξάφνου εισέβαλες εσύ,
κράμα ομορφιάς και αβρότητας,
λαγνείας κι αθωότητας.

Καρδιά μου ξέφρενα χτυπάς,
να τη κερδίσεις λαχταράς.
Γλυκιά φουντώνει η προσμονή,
σ' έχω βαθιά ερωτευθεί.

Κομπιάζω τόσα να σου πω
μύχια μου όνειρα,
βαθιά κρυμμένο σ' αγαπώ.
Στην αγκαλιά μου σε κρατώ,
ευχή μαζί και φυλαχτό,
χρυσό κοράλλι στο βυθό,
λιόγερμα Αυγουσιάτικο.

10. Οι τέλειες σου ατέλειες.

Ξύπνησες πάλι πλάι μου, γέρνεις στο προσκεφάλι μου.
Αγάπη μου είσαι καλά, ρωτά η μελένια σου ματιά.
Πειράζω τα λακάκια σου και τα πιασιματάκια σου,
τ' ανάκατα μαλλιάκια σου και τα στραβά δοντάκια σου.

Οι τέλειές σου ατέλειες,
είναι Αριστοτέλειες,
σε κάνουνε μοναδική,
γήινη, επιθυμητή.

“Στικούδη” δείχνει το γυαλί, στην πρωινή γυμναστική.
Μας βρήκε δύσκολη στιγμή, πάμε για αντιπαραβολή.

Βούρκωσαν τα ματάκια σου, σούφρωσαν τα χελάκια σου
με χάιδεψε το βλέμμα σου με ρώτησε το πνεύμα σου.
Μωρό μου χέστηκα γι αυτή κι ας είναι όμορφη πολύ,
μου 'ναι τελείως βαρετή, σαν του Φειδία προτομή.

Οι τέλειές σου ατέλειες,
είναι αριστοτέλειες
σε κάνουνε μοναδική,
γήινη, επιθυμητή,
είσ' η δική μου λατρευτή.

11. Ο Πανδαμάτωρ χρόνος.

Ποιος θα μπορούσε να μου πει, τι τάχα είναι ο χρόνος;
Αιωνιότητα στιγμής, ηλιοταξίδεμα καρδιάς
ή αψεγάδιαστος φονιάς;
Ευλογημένη προσμονή,
ή όνειρο, που στ' άπειρο караδοκεί,
πότε περνάει σαν αστραπή και πότε αγκομαχάει
σαν πληγωμένος αετός που σιγοξεψυχάει;

Μάχη με τη συνείδηση που μας ποδηγετεί
ή ανθρώπινη επινόηση, για να μετράει την αλλαγή;
Άγρυπνος δεσμοφύλακας προσωπικών στιγμών
ή αδίστακτος ανακριτής, κάθε ψυχής, των μυστικών;

Ο Έρωτας κι ο Χρόνος, μυστήριο ή πόνος;
Η αγάπη κάνει άφθαρτα τον χρόνο να κυλάει
ή ο χρόνος κάνει την αγάπη να ξεφτά;
Εξίσωση ανεπίλυτη, απρόβλεπτη, μεταβλητή,
που ξεκινά σαν της καρδιάς αγωνιώδης προσμονή
και καταλήγει λευτεριάς αναμονή;

Απόλαυσε κάθε στιγμή στην ακριβή σου ζήση
γιατί το σήμερα, είναι απλά το χτες του αύριο.
Δεν έχει νόημα να βιάζεσαι, απλά να προλαβαίνεις
να μοιραστείς τ' ανεύρετο φιλί και τ' όνειρά σου.

12. Όταν αποτυγχάνεις, ζεις.

Πολύπλοκη, μονάκριβη ψυχή μας,
που στο απρόβλεπτο ταξίδεμα
της ακοπάριστης ζωής μας,
δε σταματάς στιγμή να κυνηγάς
την δόξα κότινου αγριελιάς.

Μα η νίκη δεν προσφέρεται από τύχη,
πρεσβεύει αγώνα αντίτιμο ζωής,
ψάχνει το φως, που απαιτεί μια ηλιαχτίδα
στην αναζήτηση ανεύρετης ψυχής.

Οι αποτυχίες μας τσιγκλάνε, μας πεισμώνουν
μας οδηγούν σε απόφαση για μάχη σκληρή,
μας κάνουν φρούρια με θεμέλια που ριζώνουν,
κουρσεύοντας το έπαθλο ανέφελης ζωής.

Μάχη χωρίς την πιθανότητα της ήττας,
πρεσβεύει τρύπα στο απόλυτο κενό,
ζήση αέναης ελπίδας
σαν χαρισμένο τρόπαιο.

Η αλήθεια είναι πως όσο κι αν παλέψεις
η επιτυχία δεν είναι ποτέ οριστική,
μα ούτε κι η αποτυχία τελεσίδικη.
Φύλαξε αισιόδοξα, στην αγωνίστρια καρδιά σου,
τ' ακατάβλητο κουράγιο σου,
να παλέψεις, να ματώσεις,
να νικήσεις, να δικαιωθείς.

13. Τιμή: Μια λέξη, μια ψυχή.

Η «Τιμή» δεν είναι άλλοθι ιδιοτελών σκοπών
ούτε επίκληση ψεύτικων απειλών.

Είναι η άδολη ηθική της αποκοτιάς ελπίδα,
της φλογισμένης μας καρδιάς, η δροσερή ηλιαχτίδα.

Δεν περιέχει ανταμοιβή,
είναι η προσωπική αξιοπρέπεια,
ο σεβασμός στην άποψη του άλλου,
η μάχη για το άπιαστο όνειρο,
ο ενστερνισμός ιδανικού μεγάλου.

Είναι η ευγένεια στο ντελιβερά,
η καλημέρα στον περιπτερά,
η πίστη στις ανθρώπινες αξίες,
είναι η διαφορετικότητα και οι ίσες ευκαιρίες.

Τιμή είναι η αυτοεκτίμηση,
ο ιππότης εαυτός σου,
η στήριξη στον άνθρωπο,
η θαρρετή υπεράσπιση
των ακριβών αρχών σου.

Είναι ο αυτοκαθορισμός,
η ακεραιότητα, η ελπίδα
η ευαισθησία, η εντιμότητα
η ολόφωτη ηλιαχτίδα.

14. Φόβος, ο στυγνός δολοφόνος ονείρων.

Υπάρχουν όνειρα νυχτιάτικα,
που λησμονείς πριν αχνοφέξει η αυγή,
και κάποια άλλα, που οραματίζεσαι ολόρθος
και δίνουν ανυπέρβλητη αξία στη ζωή.

Όνειρα που σε εμπνέουν να παλέψεις,
να γίνεις ό,τι σου αξίζει να γενείς,
όνειρα να οδηγήσεις στον αραχνιασμένο κόσμο
σε αταξίδευτους λαβύρινθους ζωής.

Τότε σ' αδράζει της αμφιβολίας φόβος,
Σκιά βαριά, που σου θαμπώνει ιδανικά και νου,
είδωλο ψεύτικο, ονείρων δολοφόνος,
που τιθασεύει κι αγριωπή ματιά αετού.

Κι ύστερα φτάνουνε στιγμές, που σε τρομάζουν
που όλα τα φώτα σβήνουν, σκοτεινιάζουν.
Μα δες, τ' αστέρια λάμπουν πιότερο στον ουρανό,
είναι το δικό σου θάρρος που φωτίζει το κενό.

Θάρρος δεν σημαίνει πως δεν φοβάσαι,
δηλώνει πως φοβάσαι μα προχωράς,
θάρρος είναι ο φάρος που ριζώνει,
που υπερασπίζεται τα όνειρα καρδιάς.

15. Η ζωή, κρύβεται στις μικρές απολαύσεις.

Λακουβιασμένοι δρόμοι, αδικημένες απ' τη φτώχεια ψυχές
κι η αέναη μητρική ελπίδα της αναβάθμιση των παιδιών της,
να κλίνει ευλαβικά το γόνυ μπροστά στο Υπέρτατο Ον.

Αυτή την εικόνα ενστάλαξε, βαθιά μέσα μας
το ιερό μητρικό κάλεσμα ελπίδας μαζί και υποχρέωσης.

«Αγόρι μου, σε ξορκίζω, προσεύχομαι, ελπίζω
να πετύχεις στη ζωή το σπουδαιότερο.

Να μιλούν περήφανα για σένα, τον γιό της Νεφέλης».

Αυτό ορκιστήκαμε, γι αυτό παλέψαμε, ματώσαμε,
ευλογηθήκαμε, καταξιωθήκαμε κι αριστεύσαμε,
δικαιώνοντας τα όνειρα και την ψυχή της δόλιας μάνας.
Κι έπειτα, για τον κότινο της νίκης, απαρνηθήκαμε
όσα γενναιόδωρα μας χάρισε ο Θεός κι η Φύση.

Αλήθεια πόσο μου 'λειψε,

να κυνηγώ τον ίσκιο μου, στο χώμα και τη λάσπη,
να λουστώ στη χρυσαφιά θάλασσα, που θροΐζει στο χωράφι.
Να σφουγγίξω την σοκολάτα απ' τα χείλη της εγγονής μου,
να σε κοιτώ και να μην σε χορταίνω, φως της ζωής μου.

Να μαλώνω με το ήλιο, που λογχίζει τα παντζούρια,
να κυλιέμαι στο γκαζόν με τον Μόρτη σαν κάνει γιούργια.

Να ραβδίζω που και που τη γκαστρωμένη λεμονίτσα,
να ρίχνω και καμιά κλεφτή ματιά στα όμορφα κορίτσια.

Να αλείψω μια φέτα σταρένιο ψωμί με ζάχαρη και λάδι,
να χαζεύω τ' αστέρια στο σβησμένο σκοτάδι.

Να παντρευτώ μια ζωή ξενοιασιάς με ποιότητα,
να λούζομαι κάτω απ' το σύννεφο, που σταλάει γονιμότητα.

16. Οι ήρωες είναι πάντα ανυπότακτοι;

Από τα γενοφάσκια μας,
της καρδιάς άδολα όνειρα κι αένανες ελπίδες,
ήτανε πάντα νάμαστε ήρωες κι ηρωίδες.
Ήρωες αμαγάριστοι, με ιδανικά καρδιάς,
με ανιδιοτέλεια κι αίσθημα προσφοράς.

Μα έπειτα μας πλάνεψαν τα βρώμικα μασούρια,
τα πουλημένα όνειρα, τα λόγια τα καινούργια.
Κι από άνθρωποι γινήκαμε θησαυροθηρευτές
κι αντρόπιαστα προδώσαμε αξίες ηθικές.

Μα οι αδικημένοι ήρωες της καθημερινότητας μας,
που είναι άνθρωποι απλοί, κινούνται ανάμεσά μας
ακλόνητα στήσανε της ηθικής ταμπούρια.
Πολίτες δίχως έπαρση μα με τρανή καρδιά
που καθημερινά ματώνουνε για τιμημένα ιδανικά.

Άτομα μ' αποθέματα ψυχής, αυτοθυσίας κι ελπίδας,
πολίτες με ενσυναίσθηση σα φως πυγολαμπίδας,
νιώθουν τον πόνο, την ανάγκη του αλλουνού,
δεν προσδοκούν αντίτιμο, προσφέρουν τη ψυχή τους,
ρίχνονται πρώτοι στη φωτιά, ρισκάρουν τη ζωή τους.

Ήρωας είναι όποιος επιλέγει νάχει λεύτερο μυαλό,
να υπερασπίζεται κάθε στιγμή την ανθρώπινη τη φύση,
να βάζει δίκιο κι ηθική πάνω από κάθε κρίση.

17. Το «Έχω» και το «Είμαι».

Στα αταξίδευτα μονοπάτια της ζωής μας και του νου,
το «Είμαι» και το «Έχω» πορεύονται από κοινού,
συγκρούονται, στηρίζονται, αυτοπροσδιορίζονται;
Ποιο απ' τα δυο στεριώνει την ζωή μας την μικρή
και ποιο, φαύλα κι αδιάντροπα, κομπορρημονεί;

Το «Είμαι» είναι η πεμπτουσία του ανθρώπου,
ο χαρακτήρας, η αντρείουσύνη, η τιμή,
μια ολόφωτη χρυσή λιαχτίδα,
που ζεσταίνει και θεριεύει την ψυχή.

Είναι εγγύηση, συναίσθημα, διάφανη λογική,
είναι τ' ανάλαφρο αγέρι που δροσίζει και μερώνει την ψυχή.

Είναι μια ασάβληνη γεύση ελπίδας, ηλιοταξίδεμα καρδιάς,
είναι τα μύχια όνειρα, το νοιάξιμο της προσφοράς.

Είναι συναίσθημα κι αρχές, αξίες πατρογονικές.

Είναι η γαλήνη, η ηρεμία μιας ψυχής,

της ομορφιάς τραγούδια, το εφήμερο της ζωής.

Είναι το βύθισμα του ήλιου στο συννεφάκι τ' ουρανού,
και ο τριγμός του γρύλλου.

Για κάποιους, «Έχω» δεν είναι έννοια στενόμυαλα λογιστική
είναι το καθημερινό ανάσεμα για μια ανθρώπινη ζωή.

«Έχω» σημαίνει αυτά που τίμια δικαιούμαι,

«Έχω» σημαίνει τ' οξυγόνο, το νεράκι, το ψωμί,

«Έχω» σημαίνει αυτονομία, ελευθερία και τιμή.

«Έχω» πρεσβεύει όρια δίκαια, ανθρώπινα, κοινωνικά,

«Έχω», σημαίνει επίσης βοήθειας προσφορά.

Μα σαν το τίμιο «Έχω» γίνεται άπληστο «Κατέχω»

τότε δεν είναι παρά άκαρδο κούρσεμα ζωής,

θολό βασίλεμα μιας κοινωνίας κτητικής.

18. Νίκη είναι μόνο η κατάκτηση της Ευτυχίας.

«Νενικήκαμεν»

ψέλλισε ρουφώντας τη στερνή του ανάσα
ο μαραθνοδρόμος Φειδιππίδης.

Γιατί αυτή η άσκοπη θυσία;
Περηφάνεια, διαταγή, ενστερνισμός, αποκοτιά
ή μια θυσία στο βωμό της Νίκης;

Τι νά 'ναι άραγε η ξελογιάστρα Νίκη,
που καθημερινά μας κλέβει τα μυαλά;
Ένστικτο επιβίωσης, προσωπική επικράτηση
ή μέθοδος κοινωνικής ανέλιξης με είδωλα θολά;
Μην είναι ένας θεσμός με πάγιες προσαγές,
κι αιματηρό αντίτιμο σ' ανθρώπινες ζωές;

Πώς καθορίζεται ο εχθρός,
οι επιτρεπτές απώλειες, ο όλεθρος;
Μήπως θυμίζει αυτοθυσία σκύλου πιστού
για τη ζωή τ' αφεντικού;

Νίκη δεν είν' κανένα απ' αυτά.
Νίκη είναι το χαμόγελο του ετοιμοθάνατου,
το αισιόδοξο τραγούδι του πονεμένου.
Νίκη είναι να ορθώνεσαι ξανά απ' την αρχή,
Νίκη είναι να βοηθάς, να σκέφτεσαι,
να συμβιώνεις με τον ανυπότακτο εαυτό σου,
Νίκη είναι νάσαι ευτυχισμένος.
Νίκη είναι να τινάζεις από πάνω σου τις λάσπες,
Νίκη είναι η αυτοβελτίωση, η αυτοσυγκράτηση,

η υπομονή.
Νίκη είναι η ανάληψη υπολογισμένου ρίσκου,
η αξιοπρέπεια, η γνώση, η ηθική.

Για την ευτυχία δε στέργει ορισμός,
που να ταιριάζει σ' όλους.
Είναι μονάχα αυτό που έχει αξία για σένα.
Είναι το δίλημμα βοηθάω ή νικάω;
Είναι ο σεβασμός κι η αποδοχή του εαυτού σου.
Είναι η νίκη που εσύ κερδίζεις αλλά κανένας δεν χάνει.

Ευτυχία είναι η αγάπη που αποδέχεται την
καθημερινότητα,
που γυρεύει στοργή κι όχι κατοχή.
Είναι το σήμερα που φεύγει μα ποτέ δεν χάνεται,
τ' αδύναμο καντήλι, που διαλύει το σκοτάδι.
Είναι η θαμπή εικόνα της αθωότητας,
οι βαθιές χαρακιές των κιτρινισμένων φύλλων,
η πολυκαιρισμένη πέτρα στο χρώμα της σκουριάς
το μπλε του ζαφειριού, που φωτάνει το μερωμένο κύμα.

Ευτυχία είναι να ηχογραφείς το Άπειρο,
να αψηφάς την απειλή,
ν' αρνείσαι την υποταγή
και να σφικτοβαστάς όσα ανεπαίσθητα σε καθόρισαν.
Ευτυχία είναι νάσαι εσύ το χελιδόνι
που πρωτόφερε την Άνοιξη.

Στης ζωής τα μονοπάτια.

*Μια έμμετρη περιπλάνηση
σ' αληθινά γεγονότα, προβληματισμούς,
αισθήματα, προσδοκίες, οράματα
κι αυταπάτες της ζωής.*

Νίκος Μπαζάνης